حضرت سلطان باہوؒ کا خوبصورت کلام
چنبے دی بوٹی
کلام باہوؒ
ناشر
اکبر بک سیلرز لاہور

حضرت سلطان باہو رحمۃ اللہ علیہ کا خوبصورت کلام

چنبے دی بوٹی

کلام باہو رحمۃ اللہ علیہ

علامہ شمس الدین چشتی

ناشر
اکبر بک سیلرز
زبیدہ سنٹر اردو بازار لاہور

اَلصَّلٰوۃُ وَالسَّلَامُ عَلَیْکَ یَا رَسُوْلَ اللہِ

نام کتاب .... کلام حضرت سلطان باھو رحمۃ اللہ علیہ

ترتیب .... محمد اکبر قادری

معاونین .... محمد قاسم عطاری' محمد سلیم قادری

محمد ذیشان قادری

صفحات ۶۴

کمپوزنگ .... محمد یوسف اُردو بازار لاہور

ناشر .... اکبر بک سیلرز زبیدہ سنٹر ۴۰ اُردو بازار لاہور

قیمت .... 24 روپے

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

الف اللہ چنبے دی بوٹی میرے من وچ مرشد لائی ھُو
نفی اثبات دا پانی ملسیں ہر رگے ہر جائی ھُو
اندر بوٹی مشک مچایا جاں پھلاں تے آئی ھُو
جیوے مرشد کامل باھُو جیں ایہ بوٹی لائی ھُو

الف اللہ پڑھیوں پڑھ حافظ ہویوں ناں گیا حجابوں پردا ھُو
پڑھ پڑھ عالم فاضل ہویوں بھی طالب ہویوں زردا ھُو
سیئے ہزار کتاباں پڑھیاں پر ظالم نفس نہ مردا ھُو
باجھ فقیراں کسے نہ ماریا باھُو ایہو چور اندردا ھُو

الف احد جد دِتی دکھالی ازخود ہو یا فانی ھُو
قرب وصال مقام نہ منزل ناں اوتھے جسم نہ جانی ھُو
نہ اوتھے عشق محبت کائی نہ اوتھے کون مکانی ھُو
عینوں عین تھیو سے باھُو سرّ وحدت سبحانی ھُو

الف اللہ صحی کیتو سے جداں چمکیا عشق اگوہاں ھُو
راتیں دیہاں دیوے تاتکھیرے نت کرے اگوہاں سوہاں ھُو
اندر بھاہیں اندر بالن اندر دیوچہ دھو ہاں ھُو
باھُو شوہ تداں لدھیو سے جداں عشق کیتو سے سوہاں ھُو

الف ایہہ دُنیاں زن حیض پلیتی کتنی مَل مَل دھوون ھُو
دُنیاں کارن عالم فاضل گوشے بہہ بہہ رووَن ھُو
جیندے گھروچہ بوہستی دُنیاں اوکھے گھوکر سووَن ھُو
جہناں ترک دنیا تھیں کیتی باھُو واہندی نکل کھلووَن ھُو

الف اَلَسْتُ بِرَبِّکُمْ سنیادل میرے نت قَالُوْا بَلٰی کوکیندی ھُو
حُب وطن دی غالب ہوئی ہک پل سون نہ دیندی ھُو
قہر پوے تینوں رہزن دنیا توں تاں حق دا راہ مریندی ھُو
عاشقاں مول نہ کیتی باھُو تونہے کر کرزاریاں روندی ھُو

الف ایہو نفس اساڈا بیلی جو نال اساڈے سدھا ھُو
زاہد عالم آن نوائے جتھے ٹکڑا ڈیکھے تھدھا ھُو
جو کوئی اس دی کرے سواری اس نام اللہ دا لدھا ھُو
راہ فقر دا مشکل باھُو گھر ما نہ سیرا رِدّھا ھُو

الف ازل ابدنوں صحی کیتو سے دیکھ تماشے گزرے ھُو
چوداں طبق دلیندے اندر آتش لائے حجرے ھُو
جہناں حق نہ حاصل کیتا اوہ دوہیں جہانیں اجڑے ھُو
عاشق غرق ہوئے وچ وحدت باھُو دیکھ تنہاندے مجرے ھُو

الف اندر ہوتے باہر ہوا یدم ہووے نال جلیندا ھُو
ہو دا داغ محبت والا ہر دم پیا سڑیندا ھُو
جتھے ھُو کرے رشنائی چھوڑ اندھیرا ویندا ھُو
میں قربان تنہاں توں باھُو جیہڑا ہونوں صحی کریندا ھُو

الف ادھی لعنت دیناں تائیں تے ساری دُنیا داراں ھُو
جیں راہ صاحب دے خرچ نہ کیتی لین غضب دیاں ماراں ھُو
پیوواں کو لوں پتر کوہاوے بھٹھ دُنیاں مکاراں ھُو
جہناں ترک دُنیاں دی کیتی باھُو لین باغ بہاراں ھُو

الف ایہہ دُنیاں رن حیض پلیتی ہرگز پاک نہ تھیوے ھُو
جیں فکر گھر دُنیاں ہووے لعنت اسدے جیوے ھُو
حب دنیا دی رب تھیں موڑے ویلے فکر کچیوے ھُو
سہ طلاق دُنیاں نوں دیئیے جے باھُو سچ پچھیوے ھُو

الف ایمان سلامت ہر کوئی منگے عشق سلامت کوئی ھُو
منگن ایمان شرماون عشقوں دل نوں غیرت ہوئی ھُو
جس منزل نوں عشق پچاوے ایمان نوں خبر نہ کوئی ھُو
میرا عشق سلامت رکھیں باھُو ایمانوں دیاں دھروئی ھُو

الف ایہہ تن میرا چشماں ہووے تے میں مرشد ویکھ نہ رجاں ھُو
لوں لوں دے مُڈھ لکھ لکھ چشماں ہک کھولاں ہک کجاں ھُو
اتنیاں ڈٹھیاں صبر ناں آوے ہور کتے وَل بھجاں ھُو
مرشد دا دیدار ہے باھُو مینوں لکھ کروڑاں حجاں ھُو

الف اندر وچہ نمازا ساڈی ہکسے جا تیتوے ھُو
نال قیام رکوع سجودے کر تکرار پڑھیوے ھُو
ایہہ دل ہجر فراقوں سڑیا ایہہ دم مرے نہ جیوے ھُو
سچا راہ محمد ﷺ والا باھُو جیں وچہ رب لبھیوے ھُو

الف اکھیں سرخ موہیں تے زردی ہر دلوں دل آہیں ھُو
مہا مہاڑ خوشبوئی والا پہونتا ونج کداہیں ھُو
عشق مشک نہ چھپے رہندے ظاہر تھیں اتھاہیں ھُو
نہ فقیر تنہاں دا باھُو جہناں لامکانی جاہیں ھُو

الف اندر کلمہ کل کل کردا عشق سکھایا کلماں ھُو
چوداں طبق کلمے دے اندر قرآن کتاباں علماں ھُو
کانے کپ کے قلم بناؤں لکھ نہ سکن قلماں ھُو
باھُو ایہہ کلمہ مینوں پیر پڑھایا ذرا نہ رہیاں الماں ھُو

الف ایہہ تن رب سچے دا مجرا وچ فقیرا جھاتی ھُو
ناں کر منت خواج خضر دی تیرے اندر آب حیاتی ھُو
شوق دا دیوا بال ہنیرے متاں لبھی دست کھڑاتی ھُو
مرن تھیں اگے مر رہے باھُو جہناں دل رمز پچھاتی ھُو

الف ایہہ تن رب سچے دا حجرا دل کھڑا باغ بہاراں ھُو
وچے کوزے وچے مصلے وچے سجدے دیاں تھاراں ھُو
وچے کعبہ وچے قبلہ وچے الا اللہ پکاراں ھُو
کامل مرشد ملیا باھُو اوہ آپے لیسی ساراں ھُو

الف اللہ اوجھڑ جھل تے مارو بیلا جتھے جالن آئی ھُو
جس کدھی نوں ڈھاں ہمیش اوہ ڈھی کل وھائی ھُو
نہیں جہاندی وہے سراندی اوہ سکھ نہیں سوندے راہی ھُو
ریت تے پانی جتھے ہون اکٹھے باھُو اُتھے بی نہیں بجھدی کاہی ھُو

الف آپ نہ طالب ہیں کہیں دے لوکاں نوں طالب کردے ھُو
چانوں کھیپاں کردے سیپاں اللہ دے قہر توں ناہیں ڈردے ھُو
عشق مجازی تلکن بازی پیر اوّلے دھردے ھُو
اوہ شرمندے ہوسن باھُو اندر روز حشر دے ھُو

الف اندر بھی ھُو باہر بھی ہو باھُو کتھاں بھیوے ھُو
سے ریاضتاں کر کراہاں توڑے خون جگر دا پیوے ھُو
لکھ ہزار کتاباں پڑھ کے دانش مند سدیوے ھُو
نام فقیر تہنیدا باھُو قبر جنہاں دی جیوے ھُو

الف اللہ چنبے دی بوٹی میرے من وچہ مرشد لاندا ھُو
جس گت اتے سوہنا راضی ہوندا اوہو گت سکھاندا ھُو
ہر دم یاد رکھے ہر ویلے سوہنا اٹھا ندا بہاندا ھُو
آپ سمجھ سمجھیندا باھُو آپ آپے بن جہاندا ھُو

ب باھُو باغ بہاراں کھڑیاں نرگس ناز شرم دا ھُو
دل وچہ کعبہ صحی کیتو سے پاکوں پاک نرم دا ھُو
طالب طلب طواف تمامی حب حضور حرم دا ھُو
گیا حجاب تھیو سے حاجی باھُو جدان بخشیوس راہ کرم دا ھُو

ب بغداد شہر دی کیا نشانی اچیاں لمیاں چیراں ھُو
تن من میرا پرزے پرزے جیوں درزی دیاں لیراں ھُو
انہاں لیراں دی گل کفنی پا کے رلساں سنگ فقیراں ھُو
بغداد شہر دے ٹکڑے منگساں باھُو کرساں میراں میراں ھُو

ب بغداد شریف ونج کراہاں سودا نے کتو سے ھُو
رتی عقل دی کراہاں بھار غماندا گھدو سے ھُو
بھار بھریا منزل چوکھیری اوڑک ونج پہتیو سے ھُو
ذات صفات صحی کتو سے باھُو تاں جمال لدھو سے ھُو

ب باجھ حضوری نہیں منظوری توڑے پڑھن بانگ صلاتاں ھُو
روزے نفل نماز گزاراں توڑے جاگن ساریاں راتاں ھُو
باجھوں قلب حضور نہ ہووے توڑے کڈھن سے زکاتاں ھُو
باھُو باجھ فناہ رب حاصل ناہیں ناں تاثیر جماتاں ھُو

ب بے ادباں ناں سار ادب دی گئے ادباں تو وانجے ھُو
جیہڑے تھاں مٹی دے بھانڈے کدی نہ ہوندے کانجے ھُو
جیہڑے مڈھ قدیم دے کھیڑے ہوون کدی نہ ہوندے رانجھے ھُو
جیں دل حضور نہ منگیا باھُو گئے دوہیں جہانیں وانجے ھُو

ب بزرگی نوں گھت وہن لوڑھائیے ملیئے رج مکالا ھُو
لا الہ گل گہناں مڑھیا مذہب کی لگدا سالا ھُو
اِلا اللہ گھر میرے آیا جیں آن اٹھایا پالا ھُو
اساں بھر پیالا خضروں پیتا باھُو آب حیاتی والا ھُو

ب بسم اللہ اسم اللہ دا ایہہ بھی گہناں بھارا ھُو
نال شفاعت سرور عالم چھٹسی عالم سارا ھُو
حدوں بیحد درود نبی ﷺ نوں جیندا ایڈ پیارا ھُو
میں قربان تنہاں توں باھُو جہناں ملیا نبی سوہارا ھُو

ب بنھ چلایا طرف زمین دے عرشوں فرش ٹکایا ھُو
گھر تھیں ملیا دیس نکالا اساں لکھیا جھولی پایا ھُو
رہ نی دُنیاں ناں کر جھیڑا ساڈا اگے دل گھبرایا ھُو
اسیں پردیسی ساڈا وطن دوراڈھا باھُو دم غم سوایا ھُو

ب بے تے پڑھ کے فاضل ہوئے ہک حرف نہ پڑھیا کسے ھُو
جیں پڑھیا تیں شوہ نہ لدھا جاں پڑھیا کجھ تسے ھُو
چوداں طبق کرن رشنائی انھیاں کجھ نہ دسے ھُو
باجھ وصال اللہ دے باھُو سبھ کہانیاں قصے ھُو

ب بوہتی میں اوگن ہاری لاج پئی گل اس دے ھُو
پڑھ پڑھ علم کرہن تکبر شیطان جیے اوتھے مسدے ھُو
لکھاں نوں بھو دوزخ والا ہک نت بہشتوں رسدے ھُو
عاشقاں دے گل چھری ہمیشاں باھُو اگے محبو باندے کسدے ھُو

پ پڑھ پڑھ علم ملوک رجھاون کیا ہویا اس پڑھیاں ھُو
ہرگز مکھن مول ناں آوے پھٹے دودھ دے کڑھیاں ھُو
آکھ چنڈورا ہتھ کے آیو اس انگوری چنیاں ھُو
ہک دل خستہ رکھیں راضی باھُو لہیں عبادت وریہاں ھُو

پ پڑھ پڑھ عالم کرن تکبر حافظ کرن وڈیائی ھُو
گلیاں دے وچہ پھرن نمانے دتن کتاباں چائی ھُو
جتھے ویکھن چنگا چوکھا اوتھے پڑھن کلام سوائی ھُو
دوہیں جہانیں سوئی مٹھے باھُو جہناں کھادی ویچ کمائی ھُو

پ پڑھ پڑھ علم مشائخ سداون کرن عبادت دوہری ھُو
اندر جھگی پئی لٹیوے تن من خبر ناں موں موری ھُو
مولا والی سدا سکھالی دل توں لاہ تکوری ھُو
باھُو رب تنہاں نوں حاصل جہناں جگ ناں کیتی چوری ھُو

پ پڑھ پڑھ علم ہزار کتاباں عالم ہوئے بھارے ھُو
اک حرف عشق دا پڑھن نہ جانن بھلے پھرن بچارے ھُو
اک نگاہ جے عشق دیکھے لکھ ہزاراں تارے ھُو
لکھ نگاہ جے عالم ویکھے کسے نہ کدی چاہڑے ھُو
عقل عشق وچہ منزل بھاری سیاں کوہاندے پاڑے ھُو
جہناں عشق خرید نہ کیتا باھُو اوہ دوہیں جہانیں ماڑے ھُو

پ پڑھیا علم تے ودھی مغروری عقل بھی گیا تلوہاں ھُو
بھلا راہ ہدایت والا نفع نہ کیتا دوہاں ھُو
سر دتیاں جے سرہتھ آوے سودا ہار نہ توہاں ھُو
وڑیں راز محبت والے باھُو کوئی رہبر لے کے سوہاں ھُو

پ پاک پلیت نہ ہوندے ہرگز توڑے رہندے وچہ پلیتی ھُو
وحدت دے دریا اچھلے ہک دل صحی نہ کیتی ھُو
ہک بت خانے واصل ہوئے ہک پڑھ پڑھ رہن مسیتی ھُو
فاضل سٹ فضیلت بیٹھے باھُو عشق نماز جاں نیتی ھُو

پ پیر ملیاں جے پیڑ ناں جاوے اسنوں پیر کی دھرناں ھُو
مرشد ملیاں ارشاد نہ من نوں اوہ مرشد کی کرناں ھُو
جس ہادی کولوں ہدایت ناہیں اوہ ہادی کی پھڑناں ھُو
جے سر دتیاں حق حاصل ہووے باھُو اس موتوں کی ڈرناں ھُو

پ پاٹا دامن ہویا پرانا کچرک سیوے درزی ھُو
حال دا محرم کوئی نہ ملیا جو ملیا سو غرضی ھُو
باجھ مربی کسے نہ لدھی گجھی رمز اندر دی ھُو
اوسے راہ دل جایئے باھُو جس تھیں خلقت ڈردی ھُو

پ پنجے محل پنجاں وچہ چانن ڈیوا کت دل دھریئے ھُو
پنجے مہر پنجے پٹواری حاصل کت دل بھریئے ھُو
پنجے امام تے پنجے قبلے سجدہ کت کریئے ھُو
باھُو جے صاحب سر منگے ہرگز ڈھل نہ کریئے ھُو

ت تارک دنیا تد تھیو سے جداں فقر ملیو سے خاصا ھُو
راہ فقر دا تدھ لدھیو سے جداں ہتھ پکڑیو سے کاسا ھُو
دریا وحدت دا نوش کیتو سے اجاں بھی جی پیاسا ھُو
راہ فقر رت ہنجوں روؤن باھُو لوکاں بھانے ہاسا ھُو

ت تلہ بنھ توکل والا ہو مردانہ تریئے ھُو
جیں دکھ تھیں سکھ حاصل ہووے اس دکھ تھیں نہ ڈریئے ھُو
اِنَّ مَعَ الْعُسْرِ یُسْرًا آیا چت اسے دل دھریئے ھُو
اوہ بے پرواہ درگاہ ہے باھُو اوتھے رو رو حاصل بھریئے ھُو

ت تن من یار میں شہر بنایا دل وچہ خاص محلہ ھُو
آن الف دل وسوں کیتی میری ہوئی خوب تسلہ ھُو

سب کچھ مینوں پیا سنیوے جو بولے ماسو اللہ ھُو
دردمنداں ایہہ رمز پچھاتی باھُو بے درداں سر کھلہ ھُو

ت توڑے تنگ پرانے ہوون گجھے نہ رہندے تازی ھُو
مارنقارہ دل وچہ وڑیا کھیڈ گیا اک بازی ھُو
ماردلاں نوں جول دتونیں جدوں تکے نین نیازی ھُو
انہاں نال کیہ ہویا باھُو جہناں یار نہ رکھیا راضی ھُو

ت تسبیح داتوں کسبی ہویوں ماریں دم ولیہاں ھُو
من دا منکا اک نہ پھریں گل پائیں پنج دیہاں ھُو
دین لکیاں گل گھوٹو آدے لین لکیاں جھٹ شیہاں ھُو
پتھر چت جہناں دے باھُو اوتھے زایا دساں میناں ھُو

ت تدوں فقیر شتابی بندا جد جان عشق وچہ ہارے ھُو
عاشق شیشا تے نفس مربی جاں جاناں توں وارے ھُو
خودنفسی چھڈ ہستی جھیڑے لاہ سروں سب بھارے ھُو
باھُو باجھ مویاں نہیں حاصل تھیندا توڑے سے سے سانگ اتارے ھُو

ت توں تاں جاگ ناں جاگ فقیرا انت نوں ٹور جگایا ھُو
اکھیں میٹیاں ناں دل جاگے جاں مطلب پایا ھُو
ایہہ نکتہ جداں کیتا پختہ تاں ظاہر آکھ سنایا ھُو
میں تاں بھل دیندی ساں باھُو مینوں مرشد راہ دکھایا ھُو

ت تسی پھری تے دل نہیں پھریا کی لیناں تسی پھڑ کے ھُو
علم پڑھیا تے ادب نہ سکھیا کی لیناں علم نوں پڑھ کے ھُو
چلے کٹے تے کجھ نہ کھٹیا کی لیناں چلیاں وڑ کے ھُو
جاگ بناں ودھ جمدے ناہیں بھانویں باھُو لال ہوون کڑھ کڑھ کے ھُو

ث ثابت صدق تے قدم اگیرے تاہیں رب لبھیوے ھُو
لوں لوں دے وچ ذکر اللہ دا ہر دم پیا پڑھیوے ھُو
ظاہر باطن عین عیانی ھو ھو پیا سنیوے ھُو
نام فقیر تنہاں دا باھُو قبر جنہاں دی جیوے ھُو

ث ثابت عشق تنہاں نیں لدھا جنہاں ترٹی چوڑ چا کیتی ھُو
ناں اوہ صوفی ناں اوہ صافی ناں سجدہ کرن مسیتی ھُو
خالص نیل پرانے اتے نہیں چڑھدا رنگ مجیٹھی ھُو
قاضی آن شرع دل باھُو کدیں عشق نماز نہ نیتی ھُو

ج جو دل منگے ہووے ناہیں ہون رہیا پریرے ھُو
دوست نہ دیوے دل دا دارو عشق نہ واگاں پھیرے ھُو
اس میدان محبت دے وچ ملن تا تکھیرے ھُو
میں قربان تنہاں توں باھُو جنہاں رکھیا قدم اگیرے ھُو

ج جے توں چاہیں وحدت رب دی تاں مل مرشد دیاں تلیاں ھُو
مرشد لطفوں کرے نظارہ گل تھیون سبھ کلیاں ھُو

انہاں گلاں وچوں ہک لالہ ہوسی گل نازک گل پھلیاں ھُو
دوہیں جہانیں مٹھے باھُو جہناں سنگ کیتا دو ڈلیاں ھُو

ج جس الف مطالبہ کیتا ''ب'' دا باب نہ پڑھدا ھُو
چھوڑ صفاتی لدھس ذاتی اوہ عامی دور چا کردا ھُو
نفس امارہ کتڑا جانے ناز نیاز نہ دھردا ھُو
کیا پرواہ تنہاں نوں باھُو گھاڑو لدھا گھردا ھُو

ج جو پاکی بن پاک ماہی دے سو پاکی جان پلیتی ھُو
ہک بت خانے جاواصل ہوئے ہک پڑھ پڑھ رہے مسیتی ھُو
عشق دی بازی لئی جہناں سر دیندیاں ڈھل نہ کیتی ھُو
ہرگز دوست نہ ملیا اوہناں حضرت باھُو جہناں تر ٹی چوڑ نہ کیتی ھُو

ج جب تک خودی کریں خودنفسوں تب تک رب نہ پاویں ھُو
شرط فناہ نوں جانیں ناہیں تے اسم فقیر رکھاویں ھُو
موئے باجھ نہ سوہندی الفی ایویں گل وچہ پاویں ھُو!
تدوں نام فقیر ہے سوہندی حضرت باھُو جے جیوندیاں مرجاویں ھُو

ج جو دم غافل سو دم کافر سانوں مرشد ایہا پڑھایا ھُو
سنیا سخن گیاں کھل اکھیں اساں چت مولا ول لایا ھُو
کیتی جان حوالے رب دے اساں ایسا عشق کمایا ھُو
مرن تھیں مر گئے اگے حضرت باھُو تاں مطلب نوں پایا ھُو

ج جیں دل عشق خرید نہ کیتا سو دل بخت نہ بختی ھُو
استاد ازل دے پڑھایا ہتھ دتس دل تختی ھُو
برسر آیاں دم ناں ماریں جاں سر آوے سختی ھُو
پڑھ توحید تاں تھیویں واصل باھُو سبق پڑھیوے وقتی ھُو

ج جیں دل عشق خرید نہ کیتا سو دل درد نہ پھٹی ھُو
اس دل تھیں سنگ پتھر چنگے جو دل غفلت اٹی ھُو
جیں دل عشق حضور نہ منگیا سو درگاہوں سٹی ھُو
ملیا دوست نہ انہاں باھُو جہناں چوڑ نہ کیتی تر ٹی ھُو

ج جیں دل عشق خرید نہ کیتا سوئی خسرے مرد زنانے ھُو
خنثے خسرے ہر کوئی آکھے کون آکھے مردانے ھُو
گلیاں دے وچہ پھرن اربیلے جیوں جنگل ڈھور دیوانے ھُو!
مرداں تے نمرداں دی کل تداں پوسی باھُو جداں عشق نہسن گانے ھُو

ج جیں دےنہہ دامیں در تینڈے تے سجدہ صحی ونج کیا ھُو
اس دیہہ دا سر فدا تھائیں' میں دربار نہ لیتا ھُو
سردیوں سرّ آکھن ناہیں اساں شوق پیالا پیتا ھُو
میں قربان تنہا توں باھُو جہناں عشق سلامت کیتا ھُو

ج جو پاکی بن پاک ماہی دے سو پاکی جان پلیتی ھُو
ہک بت خانے جا واصل ہوئے ہک خالی رہے مسیتی ھُو

عشق دی بازی انہاں لئی جہناں سر دِتیاں ڈھل نہ کیتی ھُو
ہرگز دوست نہ ملدا باھُو جہناں ترٹی چوڑ نہ کیتی ھُو

ج جتھے رتی عشق وکاوے اوتھے مناں ایمان ودیوسے ھُو
کتب کتاباں ورد وظیفے او تر چا کچیوے ھُو
باجھوں مرشد کجھ نہ حاصل توڑے راتیں جاگ پڑھیوے ھُو
مریئے مرن تھیں اگے باھُو تاں رب حاصل تھیوے ھُو

ج جنگل دے وچہ شیر مریلا بازیوے وچہ گھردے ھُو
عشق جیہا صراف ناں کوئی کچھ ناں چھوڑے وچہ زردے ھُو
عاشقاں نیند بھکھ ناں کائی عاشق مول نہ مردے ھُو
عاشق جیندے تدں ڈھوسے باھُو جداں صاحب لگے سر دھردے ھُو

ج جہناں عشق حقیقی پایا موہوں نہ کجھ الاون ھُو
ذکر فکر وچہ رہن ہمیشاں دم نوں قید لگاون ھُو
نفسی، قلبی، روحی، سری خفی اخفی ذکر کہاون ھُو
میں قربان تنہاں توں باھُو جیہڑے اِکس نگاہ جواون ھُو

ج جیوندیاں مر رہناں ہووے تاں دیس فقیراں بہیئے ھُو
جے کوئی سٹے گوڈر گوڑا وانگ اوڑی سہیئے ھُو
جے کوئی کڈھے گاہلاں مہنے اُس نوں جی جی کہیئے ھُو
گلا الاہماں بھنڈی خواری یار دے پاروں سہیئے ھُو
قادر دے ہتھ ڈور ساڈی باھُو جیوں رکھے تیوں رہیئے ھُو

ج جیوندے کے جانن سار مویاں دی سو جانے جو مردا ھُو
قبراں دے وچہ ان ناں پانی اتھے خرچ لوڑیندا گھر دا ھُو
اک وچھوڑا ماں پیو بھائیاں دوجا عذاب قبر دا ھُو
واہ نصیب انہاندا باھُو جیہڑا وچہ حیاتی مردا ھُو

ج جے رب ناتیاں دھوتیاں ملدا تاں ملدا ڈڈواں مچھیاں ھُو
جے رب لمیاں والاں ملدا تاں ملدا بھیڈاں سسیاں ھُو
جے رب راتیں جاگیاں ملدا تاں ملدا کال کڑچھیاں ھُو
جے رب جتیاں ستیاں ملدا تاں داندان خصیاں ھُو
انہاں گلاں رب حاصل ناہیں باھُو رب ملدا ولیاں بچھیاں ھُو

ج جہناں شوہ الف تھیں پایا پھول قرآن ناں پڑھدے ھُو
اوہ مارن دم محبت والا دور ھویو نیں پردے ھُو
دوزخ بہشت غلام تنہاندے چا کیتو نے بردے ھُو
میں قربان تنہاندے باھُو جیہڑے وحدت دے وچہ ڈردے ھُو

ج جے کر دین علم وچہ ہوندا تاں سر نیزے کیوں چڑھدے ھُو
اٹھاراں ہزار جو عالم آہا اوہ اگے حسین دے مردے ھُو
جے کجھ ملاحظہ سرور دا کردے تاں خیمے تمبو کیوں سڑدے ھُو
جیکر من دے بیعت رسولی تاں پانی کیوں بند کردے ھُو
پر صادق دین تنہاں دے باھُو سر قربانی کردے ھُو

ج جد دا مرشد کاساد تڑا تد دی بے پرواہی ھُو
کی ہویا جے راتیں جاگیوں جے مرشد جاگ ناں لائی ھُو
راتیں جاگیں تے کریں عبادت ڈینہہ ننديا کریں پرائی ھُو
کوڑا تخت دنیا دا باھُو تے فقر سچی بادشاہی ھُو

ج جاں تائیں خودی کریں خود نفسوں تاں تائیں رب نہ پانویں ھُو
شرط فنانوں جانیں ناہیں تے نام فقیر رکھاویں ھُو
موئے باجھ نہ سوہندی الفی اینویں گل وچ پانویں ھُو
نام فقیر تد سوہندا باھُو جد جیوندیاں مرجاویں ھُو

ج جل جلیندیاں جنگل بھوندیاں میری ہکا' گل نہ پکی ھُو
چلے چلیئے کے حج گزاریاں میری دِلدی ڈور نہ ڈکی ھُو
تیرے روزے پنج نمازاں ایہہ بھی پڑھ پڑھ تھکی ھُو
سبھے مراداں حاصل ہویاں باھُو جاں کامل نظر مہر دی تکی ھُو

ج جاں جاں ذات نہ تھیوے باھُو تاں کم ذات سدیوے ھُو
ذاتی نال صفاتی ناہیں تاں تاں حق لبھیوے ھُو
اندر بھی ہو باہر بھی ہو باھُو کتھے لبھیوے ھُو
جیندے اندر حب دنیا باھُو اوہ مول فقیر نہ تھیوے ھُو

ج جس دل اسم اللہ دا چمکے عشق بھی کردا ہلے ھُو
بھار کستوری دے چھپدے ناہیں بھانویں دے رکھیئے سے پلے ھُو!

انگلیں پچھے دیہنہ ناہیں چھپدے دریا نہیں رہندے ٹھلے ھُو!
اسیں اوسے وچہ اساں وچہ باھُو یاراں یار سولے ھُو

چ چڑھ چناں تے کر رشنائی ذکر کریندے تارے ھُو
گلیاں وچہ پھرن نمانے لعلاندے ونجارے ھُو
شالا مسافر کوئی نہ تھیوے ککھ جہناں توں بھارے ھُو
تاڑی ماری اڈاوَ ناں باھُو اساں آپے اڈن ہارے ھُو

چ چڑھ چناں تے کر رشنائی تارے ذکر کریندے تیرا ھُو
تیرے جہے چن کئی سے چڑھدے سانوں سجناں باجھ ہنیرا ھُو
جتھے چن اساڈا چڑھدا اتھے قدر نہیں کجھ تیرا ھُو
جسدے کارن اساں جنم گوایا باھُو یار ملے اِک پھیرا ھُو

ح حافظ پڑھ پڑھ کرن تکبر ملاں کرن وڈیائی ھُو
ساون مانہہ دے بدلاں وانگوں پھرن کتاباں چائی ھُو
جتھے ویکھن چنگا چوکا اتھے پڑھن کلام سوائی ھُو
دوہیں جہانیں مٹھے باھُو جہناں کھادی ویچ کمائی ھُو

خ خام کیہ جانن سار فقر دی جیہڑے محرم ناہیں دل دے ھُو
آب مٹی تھیں پیدا ہوئے خامی بھاندے گل دے ھُو
لعل جواہراں دا قدر کی جانن جو سوداگر بل دے ھُو
ایمان سلامت سوئی ویسن باھُو جیہڑے بھج فقراں ملدے ھُو

د دل دریا سمندروں ڈونگھے کون دلاں دیاں جانے ھُو

وچہ بیڑے وچ جھیڑے وچ ونجھ موہانے ھُو

چوداں طبق دلے دے اندر جتھے عشق تمبو ونج تانے ھُو

جو دل دا محرم ہووے باھُو سوئی رب پچھانے ھُو

د دل دریا سمندروں ڈونگھے غوطہ مار غواصی ھُو

جیں دریا ونج نوش نہ کیتا رہسی جان پیاسی ھُو

ہر دم نال اللہ دے رکھن ذکر فکر دے آسی ھُو

اس مرشد تھیں زن بہتر باھُو جو پھند فریب لباسی ھُو

د دل دریا خواجہ دیاں لہراں گھمن گھیر ہزاراں ھُو

رہن دلیلاں وچہ فکر دے بے حد بے شماراں ھُو

ہک پردیسی دو جانیوں لگ گیا ترابے سبھی دیاں ماراں ھُو

ہسن کھیڈن سبھ بھلیا باھُو حد عشق چنگھاریاں دھاراں ھُو

د دلے وچہ دل جو آکھیں سو دل دور دلیلوں ھُو

دل دا دور اگوہاں کیجے کثرت کنوں قلیلوں ھُو

قلب کمال جمالوں جسموں جوہر جاہ جلیلوں ھُو

قبلہ قلب منور ہویا باھُو خلوت خاص خلیلوں ھُو

د دل کالے کولوں منہ کالا چنگا جے اسنوں جانے ھُو

منہ کالا دل اچھا ہووے تاں دل یار پچھانے ھُو

ایہہ دل یار دے پچھے ہووے متاں یار دی کدی پچھانے ھُو
سے عالم چھوڑ مستیاں تھے باھُو جد لگے نیں دل ٹکانے ھُو

د دل تے دفتر وحدت والا دائم کریں مطالیا ھُو
ساری عمراں پڑھدیاں گزری جہلاں دے وچ جالیا ھُو
اکو اسم دل اللہ دا رکھیں اپنا سبق مطالیا ھُو
دوہیں جہان غلام تنہاندے باھُو جیں دل اللہ سمجھالیا ھُو

د درد اندر دا اندر ساڑے باہر کراں تا گھائل ھُو
حال اساڈا کیویں اوہ جانن جو دنیا تے مائل ھُو
بحر سمندر عشقے والا ہر دم رہندا حائل ھُو
پہنچ حضور اساں نہ باھُو اساں نام تیرے دے سائل ھُو

د درد منداں دے دھوئیں دُھکدے وڑدا کوئی ناں سیکے ھُو
انہاں دھواں دے تا تکھیرے محرم ہووے تاں سیکے ھُو
چھک شمشیر کھڑا ہے سر تے ترس پوس تاں تھیکے ھُو
ساہورے کڑیئے اپنے ونجناں باھُو سدا ناں رہناں پیکے ھُو

د درد منداں دا خون جو پیندا کوئی برہوں باز مریلا ھُو
چھاتی دے وچ کیتس ڈیرا جیویں شیر بیٹھا مل بیلا ھُو
ہاتھی مست سندوری وانگوں کردا پیلا پیلا ھُو
اس پیلے دا دوس ناں کجھ باھُو پیلے باجھ ناں ہوندا میلا ھُو

د دین تے دنیا سکیاں بھیناں تینوں عقل نہیں سمجھیندا ھُو
دونوں اکس نکاح وچہ آون تینوں شرع نہیں فرمیندا ھُو
جویں اگ تے پانی تھاں اکتے وچہ واسا نہیں کریندا ھُو
دوہیں جہانیں مٹھا باھُو جیہڑا دعویٰ کوڑ کریندا ھُو

د دنیا گھر منافق دے یا گھر کافر دے سونہدی ھُو
نقش نگار کرے بہتیرے زن خوباں سبھ موہندی ھُو
بجلی وانگوں کرے لشکارے سر دے اتوں جھوندی ھُو
حضرت عیسیٰ دی سلھ وانگوں باھُو راہ ویندیاں نوں کوہندی ھُو

د دنیا ڈھونڈن والے کتے در در پھرن حیرانی ھُو
ہڈی اتے ہوا تنہاں دی لڑدیاں عمر دہانی ھُو
عقل دے کوتاہ سمجھ نہ جانن پیوں لوڑن پانی ھُو
باجھوں ذکر رب دے باھُو کوڑی رام کہانی ھُو

د دودھ تے دہی ہر کوئی رڑکے عاشق بھار رڑکیندے ھُو
تن چٹورا من مدھانی' آہیں نال ہلیندے ھُو
دکھاندا نتیرا کڈھے لسکارے غماں تدے پانی پیندے ھُو
نام فقیر تنہاں دا باھُو جیہڑے ہڈاں نوں مکھن کڈھیندے ھُو

د درد منداں دیاں آہیں کولوں پہاڑ پتھر دے جھڑدے ھُو
درد منداں دیاں آہیں کولوں بھج نانگ زمین وچہ وڑدے ھُو

دردمنداں دیاں آہیں کولوں اسمانوں تارے جھڑدے ھُو
دردمنداں دیاں آہیں کولوں باھُو عاشق مول نہ ڈردے ھُو

د دلیلاں چھوڑ وجودوں ہوشیار فقیرا ھُو
بنھ توکل پنچھی اڈ دے پلے خرچ نہ زیرا ھُو
روز روزی اڈ کھاون ہمیشہ نہیں کردے نال ذخیرہ ھُو
مولا خرچ پہنچاوے باھُو جو پتھر وچہ کیڑا ھُو

د دل بازار تے منہ دروازہ سینہ شہر ڈسیندا ھُو
روح سوداگر نفس ہے راہزن جیہڑا حق دا راہ مریندا ھُو
جاں توڑی ایہہ نفس نہ ماریں تاں ایہہ وقت کھڑیندا ھُو
کردا ہے ضائع ویلا باھُو جاں نوں تاک مریندا ھُو

د دل ہی حجرا رب سچے دا اتھے پا فقیر جھاتی ھُو
گھیان دا دیوا بال اندھیرے تیری لب پے دست گواچی ھُو
نہ کرمنتاں خواج خضر دی آں تیرے اندر آب حیاتی ھُو
میاں باھُو جناں مرشد پا جنے اے رمز پچھیتی ھُو

د دل نوں نماز پڑھایو نہ ہی کی ہو یا بے نیتی ھُو
لوکاں دے دکھاون خاطر پچ پچ وڑیا مسیتی ھُو
ارکو گٹے مل مل دھوئے تیرے منوں نہ گئی پلیتی ھُو
باجھ مرشد کامل باھُو تئیں نیتی تئیں نہ نیتی ھُو

ذ ذاتی نال ناں ذاتی رلیا سو کم ذات سدیوے ھُو
نفس کتے نوں بنھ کراہاں فہماً فہم کچیوے ھُو
ذات صفاتوں مہنا آوے جداں ذاتی شوق پچیوے ھُو
نام فقیر تنہاں دا باھُو قبر جنہاں دی جیوے ھُو

ذ ذکر فکر سب اُرے اُریرے جاں جان فداناں فانی ھُو
فدا فانی تنہا نوں حاصل جیہڑے وسن لامکانی ھُو
فدا فانی اونہاں نوں ہویا جنہاں چکھی عشق دی کانی ھُو
باھُو ھُو دا ذکر سڑیندا ہر دم یار ناں ملیا جانی ھُو

ذ ذکر کنوں کر فکر ہمیشاں ایہہ لفظ تکھا تلواروں ھُو
کڈھن آہیں تے جان جلاون فکر کرن اسراروں ھُو
ذاکر سوئی جیہڑے فکر کماون ہک پلک ناں فارغ یاروں ھُو
فکر دا پھٹیا کوئی نہ جیوے پٹے مڈھ چاپاڑوں ھُو
حق دا کلمہ آکھیں باھُو رب رکھے فکر دی ماروں ھُو

ر راہ فقر دا پرے پریرے اوڑک کوئی نہ دسے ھُو
ناں اوتھے پڑھن پڑھاون کوئی نہ اوتھے مسئلے قصے ھُو
ایہا دنیا بت پرستی مت کوئی اس تے ڈسے ھُو
موت فقیری جیں سر آوے باھُو معلم تھیوے تسے ھُو

ر راتیں رتی نیند ر نہ آوے وہاں رہے حیرانی ھُو
عارف دی گل عارف جانے کیا جانے نفسانی ھُو

کر عبادت پچھوتا سیں تیری ضائع گی جوانی ھُو
حق حضور انہاں حاصل باھُو جہناں ملیا شاہ جیلانی ھُو

ر راتیں نین رت ہنجوں رووَن تے دیہاں غمزہ غم دا ھُو
پڑھ توحید وڑیا تن اندر سکھ آرام ناں سمدا ھُو
سر سولی تے چا ٹنگیو تے ایہہ راز پرم دا ھُو
سدھا ہو کو ہیویے باھُو قطرہ رہے ناں غم دا ھُو

ر راہ فقیر دا تدھوں ہوسی جد ہتھ پھڑیوسی کاسہ ھُو
تارک دنیا توں تداں تھیوسی جد فقیر ملیوسی خاصہ ھُو
دریا وحدت دانوش کیتوس اجاں بھی جی پیاسہ ھُو
راہ فقیری رت ہنجوں رووَن حضرت باھُو لوکاں بھانے ہاسہ ھُو

ر رات اندھیری کالی دے وچہ عشق چراغ جلاندا ھُو
جیندی سِک توں دل چا نیوے توڑیں آواز مناندا ھُو
اوجھڑ جھل تے مارو بیلے اتھے دم دم خوف شیہاں دا ھُو
تھل جل جنگل گئے جھگیندے باھُو کامل نینہہ جنہاں دا ھُو

ر رحمت اس گھر وچہ وَسے جتھے بلدے دیوے ھُو
عشق ہوائی چڑھ گیا فلک تے کتھے جہات گھتیوے ھُو
عقل فکر دی بیڑی نوں چا پہلے پور بوڑ یوے ھُو
ہر جا جانی دِسے باھُو جِت دل نظر کچیوے ھُو

ر روزے نفل نمازاں تقویٰ سبھو کم حیرانی ھُو
انہیں گلیں رب حاصل ناہیں خود خوانی خود خوانی ھُو
ہمیش قدیم جلیندا ملیوٗ سویاز یار نہ جانی ھُو
درد وظیفے تھیں چھپٹ رہسی باھُو جدہور رہسی فانی ھُو

ز زبانی کلمہ ہر کوئی پڑھدا دل دا پڑھدا کوئی ھُو
جتھے کلمہ دل دا پڑھیئے اوتھے ملے زبان ناں ڈھوئی ھُو
دل دا کلمہ عاشق پڑھدے کی جانن یار گلوئی ھُو
ایہہ کلمہ اسانوں پیر پڑھایا باھُو میں سدا سوہاگن ہوئی ھُو

ز زاہد زہد کریندے تھکے روزے نفل نمازاں ھُو
عاشق غرق ہوئے وچہ وحدت اللہ نال محبت رازاں ھُو
مکھی قید شہد وچہ ہوئی کیا اڈسی نال شہبازاں ھُو
جہناں مجلس نال نبی دے باھُو سوای صاحب نازنوازاں ھُو

س سبق صفاتی سوئی پڑھدے جو وت ہینے ذاتی ھُو
علموں علم انہاں نوں ہو یا جیڑھے اصلی تے اثباتی ھُو
نال محبت نفس کٹھونے کڈھ قضا دی کاتی ھُو
بہرہ خاص انہاں نوں باھُو جہناں لدھا آب حیاتی ھُو

س سوز کینوں تن سڑیا سارا میں تے دکھاں ڈیرے لائے ھُو
کوئل دانگ کوکیندی وتاں ناں ونجن دن اضائے ھُو

بول پپیہا رُت ساون دی آئی متاں مولا مینہ وسائے ھُو
ثابت صدق تے قدم اگوہاں باھُو رب سکدیاں دوست ملائے ھُو

س سے روزے سے نفل نمازاں سے سجدے کر کر تھکے ھُو
سے واری مکے حج گزارن دل دی دوڑ نہ مکے ھُو
چلے چلیئے جنگل بھونا اس گل تھیں ناں پکے ھُو
سبھے مطلب حاصل ہوندے باھُو جد پیر نظر اک تکے ھُو

س سن فریاد پیراں دی پیرا میری عرض سنیں کن دھر کے ھُو
بیڑا اڑیا میرا وچہ کپر اندے جتھے مچھ نہ بہندے ڈر کے ھُو
شاہ جیلانی محبوب سبحانی میری خبر لیو جھٹ کر کے ھُو
پیر جہاندے میراں باھُو اوہی کدھی لگدے تر کے ھُو

س سب تعریف کو یشر کردے کارن در بحر دے ھُو
شش فلک تے شش زیناں شش پانی اتے تر دے ھُو
چھیاں حرفاندے سخن اٹھاراں اوتھے دو دو معنی دھر دے ھُو
پرحق پچھانیوں ناہیں حضرت باھُو پہلے حرف سطر دے ھُو

س سن فریاد پیراں دیا پیرا میں آکھ سناواں کینوں ھُو
تیرے جیہا مینوں ہور نہ کوئی میں جیہیاں لکھ تینوں ھُو
پھول نہ کاغذ بدیاں والے درتوں دھک نہ مینوں ھُو
میں وچہ ایڈ گناہ نہ ہوندے باھُو تو بخشیندوں کینوں ھُو

س سو ہزار تہاتوں صدقے جیہڑے منہ نہ بولن پھکا ھُو
لکھ ہزار تہاں نوں صدقے جیہڑے گل کریندے ہکا ھُو
لکھ کروڑ تہاتوں صدقے جیہڑے نفس رکھیندے جھکا ھُو
نیل پدم تہاں توں صدقے باھُو جیہڑے ہوون سون سدا دن سکا ھُو

س سینے وچہ مقام ہے کیندا سانوں مرشد گل سمجھائی ھُو
ایہو ساہ جو آوے جاوے ہور نہیں شے کائی ھُو
اس نوں آکھن اسم الاعظم ایہو سرّ الٰہی ھُو
ایہو موت حیاتی باھُو ایہو بھیت الٰہی ھُو

ش شور شہر تے رحمت دسے جتھے باھُو جالے ھُو
باغباناں دے بوٹے وانگوں طالب نت سمہالے ھُو
نال نظارے رحمت والے کھڑا حضوروں پالے ھُو
نام فقیر تہاں دا باھُو جیہڑا گھر وچہ یار وکھالے ھُو

ش شریعت دے دروازے اچے راہ فقر واموری ھُو
عالم فاضل لنگھن نہ دیندے جو لنگھدا سو چوری ھُو
پٹ پٹ اٹاں وٹے مارن دردمنداں دے کھوری ھُو
راز ماہی دا عاشق جانن باھُو کی جانن لوک اتھوری ھُو

ص صفت ثنائیں مول نہ پڑھدے جو جا پہتے وچہ ذاتی ھُو
علم عمل انہاں وچہ ہووے جیہڑے اصلی تے اثباتی ھُو

نال محبت نفس کٹھونئیں، کھن رضادی کاتی ھُو
چوداں طبق دلے دے اندر باھُو پا اندردی جھاتی ھُو

ص صورت نفس امارہ دی کوئی کتا گُلر کالا ھُو
کوکے نوکے لہو پیوے منگے چرب نوالا ھُو
کھبے پاسوں اندر بیٹھا دل دے نال سنبھالا ھُو
ایہہ بدبخت ہے وڈا ظالم باھُو کرسی اللہ ٹالا ھُو

ض ضروری نفس کتے نوں قیما قیم کچیوے ھُو
نال محبت ذکر اللہ دا دم دم پیا پڑھیوے ھُو
ذکر کنوں رب حاصل تھیندا ذاتوں ذات وسیوے ھُو
دوہیں جہاں غلام تہاندے باھُو جہناں ذات لبھیوے ھُو

ط طالب غوث الاعظم والے شالا کدے نہ ہوون ماندے ھُو
جیندے اندر عشق دی رتی سدا رہن کرلاندے ھُو
جینوں شوق ملن دا ہووے لے خوشیاں نت آندے ھُو
دوہیں جہاں نصیب تہاندے باھُو جیہڑے ذاتی اسم کماندے ھُو

ط طالب بن کے طالب ہوویں اوسے نوں پیا گانویں ھُو
سچا لڑہادی دا پھڑ کے اوہو تو ہو جاویں ھُو
کلے داتوں ذکر کماویں کلمیں نال نہاویں ھُو
اللہ تینوں پاک کریسی باھُو جے ذاتی اسم کماویں ھُو

ظ ظاہر ویکھاں جانی تائیں نالے دِسے اندر سینے ھُو
برہوں ماری میں نت پھراں مینوں ہسن لوگ نابینے ھُو
میں دل وچوں ہے شوہ پایا لوگ جاون مکے مدینے ھُو
کہے فقیراں دا باھو سب دلاندے وچہ خزینے ھُو

ع علموں باجھوں فقیر کہاوے کافر مرے دیوانہ ھُو
سے ورہیاندی کرے عبادت رہے اللہ کنوں بیگانہ ھُو
غفلت کنوں نہ کھیس پردے دل جاہل بت خانہ ھُو
میں قربان تنہاں توں باھُو جہناں ملیا یار یگانہ ھُو

ع عقل فکر دی جانہ کائی جتھے وحدت سرسبحانی ھُو
ناں اوتھے ملاں پنڈت ہوسی نہ اوتھے علم قرآنی ھُو
جد احمد اَحد دکھائی دِتا تاں کل ہووے فانی ھُو
علم تمام کیتو نے حاصل باھُو کتاباں ٹھپ اسمانی ھُو

ع عشق موذن دیناں بانگاں کنیں بلبل پپوسے ھُو
خون جگر دا کڈھ کراہاں وضو صاف کیتو سے ھُو
سن تکبیر فنافی اللہ والی مرن محال تھیو سے ھُو
پڑھ تکبیر تھیو سے واصل باھُو تداں شکر کیتو سے ھُو

ع عاشق پڑھن نماز پرم دی جیں وچہ حرف نہ کوئی ھُو
جہناں کیہاں نیت نہ سکے اوتھے دردمنداں دل ڈھوئی ھُو

اکھیں نیر تے خون جگر دا اوتھے وضو پاک کریوئی ھُو
جیبھ نہ ہلے تے ہوٹھ نہ پھڑکن باھُو خاص نمازی سوئی ھُو

ع عاشق ہونویں تے عشق کمانویں دل رکھیں وانگ پہاڑاں ھُو
لکھ بدیاں ہزار الاہمے کر جانیں باغ بہاراں ھُو
منصور جیہے چک سولی دتے جیہڑے واقف کل اسراراں ھُو
سجدیوں سر نہ چاہیے باھُو توئیں کافر کہن ہزاراں ھُو

ع عاشق راز ماہی دے کولوں کدی نہ ہوون اوندے ھُو
نیندر حرام تنہاں تے ہوئی جیہڑے، اسم ذات کماندے ھُو
ہک پل مول آرام نہ کردے دینہہ رات دتن کرلاندے ھُو
جنہاں الف صحی کر پڑھیا باھُو واہ نصیب تنہاندے ھُو

ع عاشق عشق ماہی دے کولوں نت پھرن ہمیشہ کھیوے ھُو
جنہاں جیندیاں جاں ماہی دتی اوہ دوہیں جہانیں جیوے ھُو
شمع چراغ جنہاں دل روشن اوہ کیوں باطن ڈیوے ھُو
عقل فکر دی پہنچ نہ کائی باھُو اوتھے فانی فہم کچیوے ھُو

ع عاشق دی دل موم برابر معشوقاں دل، کاہلی ھُو
طاماں ویکھے تُر تُر تکے جیوں بازاں دی چالی ھُو
باز بے چارا کیونکر اڈے پیریں پیوس دوالی ھُو
جیں دل عشق خرید نہ کیتا باھُو وہاں جہانوں خالی ھُو

ع عاشقاں ہکو وضو جو کیتا روز قیامت تائیں ھُو
وچہ نماز رکوع سجودے رہندے سنج صبائیں ھُو
ایتھے اوتھے دوہیں جہانیں سبھ فقر دیاں جائیں ھُو
عرش کولوں سے منزل اگے باھُو پیا کم تنہائیں ھُو

ع عشق دی بازی ہر جا کھیڈی شاہ گدا بسلطاناں ھُو
عالم فاضل عاقل دانا کردا چا حیراناں ھُو
تنبو کھوڑا لتھا وچہ دلدے چا چوڑیس خلوت خاناں ھُو
عشق امیر فقیر منیندے باھُو کیا جانے لوگ بیگاناں ھُو

ع عشق دریا محبت دے وچہ تھی مردانہ تریئے ھُو
جتھے لہر غضب دیاں ٹھاٹھاں قدم اتھائیں دھریئے ھُو
اوجھڑ جھنگ بلائیں بیلے ویکھو ویکھ نہ ڈریئے ھُو
نام فقیر تدتھیندا باھُو جد وچہ طلب دے مریئے ھُو

ع عشق اسانوں لسیاں جاتا لتھا مل مہاڑی ھُو
نال سودے ناں سون دیوے جیویں بال رہاڑی ھُو
پوہ ماہہ مہنگے خربوزے میں کتھوں لیسال واڑی ھُو
عقل فکر دیاں بھل گیاں گلاں باھُو جد عشق وجائی تاڑی ھُو

ع عشق جہاندے ہڈیں رچیا اوہ رہندے چپ چپاتے ھُو
لوں لوں دے وچہ لکھ زباناں اوہ پھردے گنگے باتے ھُو

اوہ کردے وضو اسم اعظم داتے دریا وحدت وچہ پاتے ھُو
تدوں قبول نمازاں باھُو جد یاراں یار پچھاتے ھُو

ع عاشق سوئی حقیقی جیہڑا قتل معشوق دے منے ھُو
عشق نہ چھوڑے مکھ نہ موڑے توڑے تلواروں کھنے ھُو
جتول ویکھے راز ماہی دے لگے اوسے بنے ھُو
سچا عشق حسین علی دا باھُو سر دیوے راز نہ بھنے ھُو

ع عشق سمندر چڑھ گیا فلک تے کتوں جہاز کچیوے ھُو
عقل فکر دی ڈونڈی نوں چا پہلے پور بوڑے ھُو
کڑکن کپڑ پوون لہراں جد وحدت وچہ وڑیوے ھُو
جس مرنے تھیں خلقت ڈردی باھُو عشق مرے تاں جیوے ھُو

ع عشق دی بھاہ ہڈاں دا بالن عاشق بہہ سینندے ھُو
گھت کے جان جگر وچہ آرا ویکھ کباب تلیندے ھُو
سرگردان پھرن ہر ویلے خون جگر دا پیندے ھُو
ہوئے ہزاراں عاشق باھُو پر عشق نصیب کہیندے ھُو

عشق ماہی دے لایاں اگیں انہاں لگیاں کون بجھاوے ھُو
میں کی جاناں ذات عشق دی کیہے جیہڑا در در چا جھکاوے ھُو
ناں خود سووے ناں سوون دیوے ہتھوں ستیاں آن جگاوے ھُو
میں قربان تہاندے باھُو جیہڑا وچھڑے یار ملاوے ھُو

ع عشق دیاں اوہ لڑیاں گلاں جیہڑا شرع تھیں دور ہٹاوے ھُو
قاضی چھوڑ قضائیں جاون جد عشق طمانچہ لاوے ھُو
لوک ایانے متیں دیون عاشقاں مت ناں بھاوے ھُو
مرن محال تنہاں نوں باھُو جنہاں صاحب آپ بلاوے ھُو

ع عاشق شوہدے دل کھڑایا آپ بھی نالے کھڑیا ھُو
کھڑیا کھڑیا ولیا ناہیں سنگ محبوباں دے رلیا ھُو
عقل فکر دیاں سب بھل گیاں جد عشقے نال جا ملیا ھُو
میں قربان تنہاں توں باھُو جنہاں عشق جوانی چڑھیا ھُو

ع عشق اسانوں لسیاں جاتا کرکے آوے دھائی ھُو
جتول ویکھاں میں نوں عشق وسیوے خالی جگہ نہ کائی ھُو
مرشد کامل ایسا ملیا جس دل دی تا کی لاہی ھُو
میں قربان اس مرشد باھُو جس دسیا بھیت الٰہی ھُو

ع عشق اسانوں لسیاں جاتا بیٹھا مار پتھلا ھُو
وچہ جگردے سنھ چلائیس کتیس کم اولا ھُو
جاں اندر وڑ جھاتی پائی ڈٹھا یار اکلا ھُو
باجھوں ملیاں مرشد کامل باھُو ہوندی نہیں تسلا ھُو

ع عاشق نیک صلاحیں لگدے تاں کیوں اجاڑدے گھر نوں ھُو
بال مواتا برہوں والا نہ لاندے جاں جگر نوں ھُو

جاں جہاں سب بھل گیونیں پئی لوٹی ہوش صبرنوں ھُو
میں قربان تنہا توں باھُو جہناں خون بخشیا دلبرنوں ھُو

غ غوث قطب ہن اورے اوریرے عاشق جان اگیرے ھُو
جیہڑی منزل عاشق پہنچن اوتھ غوث نہ پاون پھیرے ھُو
عاشق وچہ وصال دے رہندے جہناں لامکانی ڈیرے ھُو
میں قربان تنہاں توں باھُو جہناں ذاتوں ذات بسیرے ھُو

ف فجری ویلے وقت سویلے نت آن کرن مزدوری ھُو
کانواں ہلاہکسی گلاں ترجھی رلی چنڈوری ھُو
مارن چیچاں تے کرن مشقت پٹ پٹ سٹن انگوری ھُو
ساری عمر پینڈیاں گزری باھُو کدی نہ پئی آپوری ھُو

ف فکر کنوں کر ذکر ہمیشہ ایہہ لفظ تکھا تلواروں ھُو
ذکر سوئی جیہڑے فکر کماون اک پلک نہ فارغ یاروں ھُو
عشق دا پٹیا کوئی نہ چھٹیا پٹ سٹیا مڈھ پہاڑوں ھُو
حق دا کلمہ عاشق پڑھدے حضرت باھُو ربا رکھیں فقردی ماروں ھُو

ق قلب ہلیاتاں کیا کجھ ہویا کیا ہو یا ذکر زبانی ھُو
قلبی، روحی، خفی، سری سکھے راہ حیرانی ھُو
شہ رگ توں نزدیک جلیندا یار نہ ملیوس جانی ھُو
نام فقیر تنہا ندا باھُو جیہڑے وسدے لامکانی ھُو

ک کل قبیل کریئیر کہندے کارن دربھردے ھُو!
شش زمین تے شش فلک تے شش پانی تے تردے ھُو
چھیاں حرفاں وچہ سخن اٹھاراں دو دو معنی ہردے ھُو
مرشد ہادی صحی کر سمجھایا ہواس پہلے حرف سطر دے ھُو

ک کلمے دی کل تد پیو سے جداں کل کلمے ونج کھولی ھُو
عاشق کلمہ اوتھے پڑھدے جتھے نور نبی دی ہولی ھُو
چوداں طبق کلمے دے اندر کیا جانے خلقت بھولی ھُو
اسانوں کلمہ پیر پڑھایا ہو جند جاں اوسے توں گھولی ھُو

ک کلمیں دی کل تداں پیو سے جداں کلمیں دل نوں پھڑیا ھُو
بے درداں نوں خبر نہ کوئی درد منداں گل مڑھیا ھُو
کفر اسلام دی کل تداں پیو سے جداں بھن جگر وچہ وڑیا ھُو
میں قربان تنہاں توں باھُو جنہاں کلمہ صحی کر پڑھیا ھُو

ک کلمیں دی کل تداں پیو سے جداں مرشد کلمہ دسیا ھُو
ساری عمر وچہ کفر دے جالی بن مرشد دے دسیا ھُو
شاہ علی شیر بہادر وانگن وڈھ کلمیں کفر نوں سٹیا ھُو
دل صافی تاں ہووے باھُو جاں کلمہ لوں لوں رسیا ھُو

ک کلمے لکھ کروڑاں تارے ولی کیتے سے راہیں ھُو
کلمے نال بجھائے دوزخ جتھے اگ بلے ازگاہیں ھُو

کلمے نال بہشتیں جاناں جتھے نعمت سنج صبا ہیں ھُو

کلمے جیہی کوئی ناں نعمت باھُو اندر دوہیں سراہیں ھُو

ک کلمے نال میں نہاتی دھوتی کلمے نال ویاہی ھُو

کلمے میرا پڑھیا جنازہ کلمے گور سہائی ھُو

کلمے نال بہشتیں جاناں کلمہ کرے صفائی ھُو

مڑن محال تنہاں نوں باھُو جہناں صاحب آپ بلائی ھُو

ک کُنْ فَیَکُوْن جدوں فرمایا اساں بھی کولوں ہاسے ھُو

ہکے ذات صفات رب دی آہی ہکے جگ ڈھنڈیاسے ھُو

ہکے لامکان مکان اساڈا ہکے آن بتاں وچہ پھاسے ھُو

نفس پلیت پلیتی کیتی باھُو کوئی اصل پلیت تاں ناسے ھُو

ک کیا ہو یا بت اودھڑ ہو یا دل ہرگز دور نہ تھیوے ھُو

سے کوہاں میرا مرشد وسدا مینوں وچہ حضور وسیوے ھُو

جیندے اندر عشق دی رتی اوہ بن شرابوں کھیوے ھُو

نام فقیر تنہاں دا باھو قبر جہناں دی جیوے ھُو

ک کوک دلامتاں رب سنے چادردمنداں دیاں آہیں ھُو

سینہ میرا دردیں بھریا بھڑکن بھاہیں ھُو

تیلاں باجھ نہ بلن مشالاں درداں باجھ نہ آہیں ھُو

آتش نال یاراناں لاکے باھُو پھراوہ سڑن کہ ناہیں ھُو

ک کامل مرشد ایسا ہووے جیہڑا دھوبی وانگوں چھٹے ھُو
نال نگاہ دے پاک کریندا وچ سجی صبون ناں گھتے ھُو
میلیاں نوں کر دیندا چٹا وچ ذرّہ میل نہ رکھے ھُو
ایسا مرشد ہووے باھُو جیہڑا لوں لوں دے وچ وَسے ھُو

ک کر عبادت پچھوتاسیں تینڈی عمراں چار دہاڑے ھُو
تھی سوداگر کر لے سودا جاں جاں ہٹ تاں تاڑے ھُو
مت جانی دل ذوق منے موت مریندی دھاڑے ھُو
چوراں سادھاں رل پور بھریا باھُو رب سلامت چاڑے ھُو

گ گند ظلمات اندھیر غباراں راہ نئیں خوف خطر دے ھُو
مکھ آب حیات منور چشمے اوتے سائے زلف عنبر دے ھُو
مکھ محبوب دا خانہ کعبہ جتھے عاشق سجدہ کردے ھُو
دو زلفاں وچ نین مصلّے جتھے چاروں مذہب مل دے ھُو
مثل سکندر ڈھونڈن عاشق اک پلک آرام نہ کردے ھُو
خضر نصیب جہاندے باھُو اوہ گھٹ اوتھے جا بھردے ھُو

گ گیا ایمان عشقے دیوں پاروں ہو کر کافر رہیئے ھُو
گھت زنار کفر دا گل وچ بت خانے وچ بہیئے ھُو
جس خانے وچ جانی نظر نہ آوے اوتھے سجدہ مول نہ دیہیئے ھُو
جاں جاں جانی نظر نہ آوے باھُو توڑے کلمہ مول نہ کہیئے ھُو

گ گجے سائے رب صاحب والے کجھ نہیں خبر اصل دی ھُو
گندم دانہ بہتا چکیا ہن گل پئی ڈور ازل دی ھُو
پھاہی دے وچہ میں پئی تڑپاں بلبل باغ مثل دی ھُو
غیر دے تھیں ست کے باھُو رکھیے امید فضل دی ھُو

گ گودڑیاں وچہ جال جھناندی اوہ راتیں جاگن ادھیاں ھُو
سک ماہی دی ٹکن نہ دیندی لوک اٹھے دیندے دیاں ھُو
اندر میرا حق تپایا اساں کھلیاں راتیں کڈھیاں ھُو
تن تھیں ماس جدا ہویا باھُو سوکھ جھلا رے ہڈیاں ھُو

ل لا یحتاج جہناں نوں ہویا فقر تنہا نوں سارا ھُو
نظر جہناں دی کیمیا ہووے اوہ کیوں مارن پارا ھُو
دوست جہناں دا حاضر ہووے دشمن لین نہ وارا ھُو
میں قربان تنہا توں باھُو جہناں ملیا نبی سوہارا ھُو

ل لکھن سکھیوئی تے لکھ ناں جاتا کیوں کاغذ کیتو ضائع ھُو
قط قلم نوں مارناں جانیں تے کاتب نام دھرایا ھُو
سبھ صلاح تیری ہوسی تنہا دی باھُو جہناں الف تے میم پکایا ھُو
صحیح صلاح تنہاں دی باھُو جہناں الف تے میم پکایا ھُو

ل لا ھُو غیری دھندے ہک پل مول نہ رہندے ھُو
عشق تے پٹے رکھ جڑہاں تھیں اک دم ہول نہ سہندے ھُو

جیہڑے پتھر وانگ پہاڑاں آہے اوہ لون وانگوں گل وہندے ھُو
عشق سوکھالا جے ہوندا باھُو سبھ عاشق ہی بن بہندے ھُو

ل لوک قبر دا کرسن چار الحد بناؤن ڈیرا ھُو
چٹکی بھر مٹی دی پاس کرن ڈھیر اُچیرا ھُو
دے درد گھراں نوں ونجن کو کن شیرا شیرا ھُو
بے پرواہ درگاہ رب باھُو نہیں فضلاں باجھ نبیڑا ھُو

ل لوہا ہوویں پیا کٹیویں تاں تلوار سدیویں ھُو
کنگھی وانگوں پیا چریویں تاں زلف محبوب بھریویں ھُو
مہندی وانگوں پیا گھوٹیویں تاں تلی محبوب رنگیویں ھُو
وانگ کپاہ پیا پنجیویں تاں دستار سدیویں ھُو
عاشق صادق ہوویں باھُو تاں رس پریم دی پیویں ھُو

م موتو والی موت نہ ملی جیں وچہ عشق حیاتی ھُو
موت وصال تھیسی ہک جدوں اسم پڑھیسی ذاتی ھُو
عین دے وچوں عین جو تھیوے دور ہووے قرباتی ھُو
ہو دا ذکر ہمیش سڑیندا باھُو دنیہاں سکھ نہ راتی ھُو

م مرشد وانگ سنارے ہووے جیہڑا گھت کٹھالی گالے ھُو
پا کٹھالی باہر کڈھے بندے گھڑے یا والے ھُو
کنیں خوباں دے تدوں سہاون جدوں کٹھے پا جالے ھُو
نام فقیر تنہا ندا باھُو جیہڑا دم دم دوست سمہالے ھُو

م مرشد مینوں حج مکے دا رحمت دا دروازہ ھُو
کراں طواف دوالے قبلے نت ہووے حج تازہ ھُو
کُنْ فَیکُوْن جدوکا سنیاڈٹھا مرشد دا دروازہ ھُو
مرشد سدا حیاتی والا باھُو اوہو خضر تے خواجہ ھُو

م مرشد کامل اوہ سہیڑیئے جیہڑا دو جگ خوشی وکھاوے ھُو
پہلے غم ٹکڑے دا میٹے وت رب دا راہ سمجھاوے ھُو
اس کلر والی کندھی نوں چا چاندی خاص بناوے ھُو
جس مرشد اتھے کجھ نہ کیتا باھُو اوہ کوڑے لارے لاوے ھُو

م مرشد میرا شہباز الٰہی وِنج رلیا سنگ جیباں ھُو
تقدیر الٰہی چھکیاں ڈوراں کداں ملسی نال نصیباں ھُو
کوہڑیاں دے دکھ دور کریندا کرے شفا مریضاں ھُو
ہر اک مرض دا داروتوہیں باھُو کیوں گھتنائیں وس طبیباں وہ

م مرشد وسے سے کوہاں تے مینوں دسے نیڑے ھُو
کی ہو یابت اوہلے ہو یا پراوہ وسے وچہ میرے ھُو
جہناں الف دی ذات صحی کیتی اوہ رکھدے قدم اگیرے ھُو
سخن قرب لبھ لیو سے باھُو جھگڑے کل نبیڑے ھُو

م مرشد مکہ تے طالب حاجی کعبہ عشق بنایا ھُو
وچہ حضور سدا ہرویلے کریئے حج سوایا ھُو
ہر دم میتھوں جداناں ہووے دل ملنے تے آیا ھُو
مرشد عین حیاتی باھُو میرے لوں لوں وچہ سمایا ھُو

م مرشد ہادی سبق پڑھایا بن پڑھیوں پیا پڑھیوے ھُو
انگلیاں وچہ کناں دے دتیاں بن سنیوں پیا سنیوے ھُو
نین نیناں ولوں تر تر تکدے بن ڈٹھیوں پیا ڈسیوے ھُو
باھُو ہر خانے وچہ جانی دسدا کن سراہ وہ رکھیوے ھُو

م مرشد باجھوں فقر کماوے وچہ کفر دے بڈھے ھُو
شیخ مشائخ ہو بہندے حجرے غوث قطب بن اڈے ھُو
تسبیحاں نپ بہن مسیتی جویں موش بہندا اوڑ کھڈے ھُو
رات اندھاری مشکل پینڈا باھُو سے سے آون ٹھڈے ھُو

م مال تے خان سب خرچ کراہاں کریئے خرید فقیری ھُو
فقر کنوں رب حاصل ہووے کیوں کیجے دلگیری ھُو
دنیا کارن دین ونجاون کوڑی شیخی پیری ھُو
ترک دُنیاں تھیں قادری کیتی باھُو شاہ میراں دی میری ھُو

م میں کوجھی میرا دلبر سوہنا میں کیونکر اسنوں بھانواں ھُو
ویہڑے ساڈے وڑدا ناہیں پئی لکھ وسیلے پانواں ھُو
ناں میں سوہنی ناں دولت پلے کیونکر یار مناواں ھُو
ایہہ دکھ ہمیشاں رہسی باھُو رہ رنڈی ہی مرجانواں ھُو

م مذہباں دے دروازے اُچے راہ ربانا موری ھُو
پنڈتاں تے ملوانیاں کولوں چھپ چھپ لنگھیئے چوری ھُو

اڈیاں مارن کرن بکھیڑے درد منداں دے گھوری ھُو
باھُو چل اتھائیں وسیئے جتھے دعویٰ ناں کس ہوری ھُو

م میں شہباز کروں پروازں وچہ دریا کرم دے ھُو
زبان تاں میری کن برابر موڑاں کم قلم دے ھُو
افلاطون ارسطو جیہیں میرے اگے کم دے ھُو
حاتم جیہیں لکھ کروڑاں دربا ہودے منگدے ھُو

ن نال کرنگی سنگ نہ کریئے کل نوں لاج نہ لایئے ھُو
تمے تربوز مول نہ ہوندے توڑے توڑ مکے لے جایئے ھُو
کانواں دے بچے ہنس ناں تھیندے توڑے موتی چوگ چگایئے ھُو
کوڑے کھوہ ناں مٹھے ہوندے باھُو توڑے سے مناں کھنڈ پایئے ھُو

ن نہیں فقیری جھلیاں مارن ستیاں لوک جگاون ھُو
نہیں فقیری وہندیاں ندیاں سکیاں پار لنگھاون ھُو
نہیں فقیری وچہ ہوا دے مصلّے پا ٹھہرا ون ھُو
فقیری نام تنہاں دا باھُو جیہڑے دل وچہ دوست ٹکاون ھُو

ن ناں رب عرش معلیٰ اتے ناں رب خانے کعبے ھُو
ناں رب علم کتابیں لبھاناں رب وچہ محرابے ھُو
گنگا تیرتھیں مول نہ ملیا مارے پینڈے بے حسابے ھُو
جددا مرشد پڑھایا باھُو چھٹے سب عذابے ھُو

ن نت اساڈے کھلے کھاندی ایہاد نیاز شتی ھُو
جیندے کارن بہہ بہہ رو ون شیخ مشائخ چشتی ھُو
جس جس اندر حب دنیادی ڈاہڈی انہاں دی کشتی ھُو
دنیا ترک کرن ہے حضرت باھُو خاصہ راہ بہشتی ھُو

ن ناں میں عالم ناں میں فاضل ناں مفتی ناں قاضی ھُو
ناں دل میرا دوزخ منگے ناں شوق بہشتیں راضی ھُو
ناں میں تریہے روز رکھے ناں میں پاک نمازی ھُو
باجھ وصال اللہ دے باھُو دنیا کوڑی بازی ھُو

ن ناں میں سنی ناں میں شیعہ میرا دوہاں توں دل سڑیا ھُو
مک گئے سبھ خشکی پینڈے جدوں دریا رحمت وچہ وڑیا ھُو
کئی من تارے تر تر ہارے کوئی کنارے چڑھیا ھُو
صحیح سلامت چڑھ پار گئے باھُو جہناں مرشد دا لڑ پھڑیا ھُو

ن ناں اوہ ہندو ناں اوہ مومن ناں سجدہ دین مسیتی ھُو
دم دم دے وچہ ویکھن مولا جہناں قضا نہ کیتی ھُو
آہے دانے تے بنے دیوانے جہناں ذات صحی ونج کیتی ھُو
میں قربان تنہاں توں باھُو جہناں عشق بازی چن لیتی ھُو

ن ناں میں جوگی ناں جنگم ناں میں چلا کمایا ھُو
ناں میں بھج مسیتیں وڑیاناں تسبا کھڑکایا ھُو
جو دم غافل سو دم کافر مرشد ایہہ فرمایا ھُو

ن نفل نمازاں کم زناناں روزے صرفہ روٹی ھُو
مکے دے ول سوئی جاندے گھروں جہناں تروٹی ھُو
اچیاں بانگاں سوئی دیون نیت جہناں دی کھوٹی ھُو
کی پرواہ تنہاں نوں باھُو گھر وچہ لدھی بوہٹی ھُو

ن ناں کوئی طالب ناں کوئی مرشد سب دلاسے مٹھے ھُو
راہ فقر دا پرے پریرے سب حرص دنیادے کٹھے ھُو
شوق الٰہی غالب ہویاں جند مرلے تے اوٹھے ھُو!
باھُو جیں تن بھڑکے بھانبڑ ہوندی اون مرن ترہائے بھکھے ھُو

ن ناں میں سیرناں پاچھٹا کی ناں پوری سرساہی ھُو
ناں میں تولہ ناں میں ماشہ ہن گل رتیاں تے آئی ھُو
رتی ہوناں وچ رتیاں تلاں اوہ بھی پوری ناہی ھُو
وزن تول پورا وچ ہوسی باھُو جداں ہوسی فضل الٰہی ھُو

ن نیڑے وس دور دسیون ویڑھے ناہیں وڑدے ھُو
اندروں ڈھونڈن داول نہ آیا مورکھ باہروں ڈھونڈوں چڑھدے ھُو
دور گیاں کجھ حاصل ناہیں شوہ لبھے وچہ گھردے ھُو!
دل کر صیقل شیشے وانگوں باھُو دور تھیوں کل پردے ھُو

و وحدت دے دریا اچھلے تھل جل جنگل رینے ھُو
عشق دی ذات منیندے ناہیں سانگاں جھل تپینے ھُو

رنگ بھبھوت ملیندے ڈٹھے سے جوان لکھینے ھُو
میں قربان تنہاں توں باھُو جیہڑے ہوندیاں ہوون بینے ھُو

و وحدت دے دریا اچھلے ہک دل صحی نہ کیتی ھُو
ہک بت خانے واصل تھئے ہک پڑھ پڑھ رہے مسیتی ھُو
فاضل چھڈ فضیلت بیٹھے عشق بازی جاں لیتی ھُو
ہرگز رب نہ ملدا باھُو جنہاں ترٹی چوڑ نہ کیتی ھُو

و وحدت دا دریا الٰہی جتھے عاشق لیندے تاری ھُو
مارن ٹبیاں ہو کڈھن موتی آپو آپی واری ھُو
درّ یتیم وچہ لئے لشکارے جیوں چن لاٹاں ماری ھُو
سو کیوں نہیں حاصل بھردے باھُو جیہڑے نوکر نیں سرکاری ھُو

و و نجن سرتے فرض ہے مینوں قول قالوا بلیٰ دا کر کے ھُو
لوک جانے متفکر ہوئیاں وچہ وحدت دے ڈر کے ھُو
شوہ دیاں باراں شوہ ونج لہسیاں عشق تلہ سر دھر کے ھُو
جیوندیاں شوہ کسے نہ پایا ہوجیں لدھا تیں مر کے ھُو

و ویہہ ویہہ ندیاں تارو ہویاں بمبل چھوڑے کاہاں ھُو
یار ساڈا رنگ محلیں درتے کھلے سکا ہاں ھُو
ناں کوئی آوے ناں کوئی جاوے اسیں کیں ہتھے لکھ منجاہاں ھُو
بے خبر جانی دے آوے باھُو کھڑ کلیوں پھل تھواہاں ھُو

ہ ہودا جامہ پہن کر ہاں اسم کہاون ذاتی ھُو
کفر اسلام ذاتی نہ منزل ناں اوتھے موت حیاتی ھُو
شاہ رگ تھیں نزدیک لدہو سے پا اندروے جھاتی ھُو
اوہ اساں وچہ اسیں انہاں وچہ باھُو دور رہی قرباتی ھُو

ہ ہک جاگن ہک جاگ نہ جاگن ہک جاگدیاں ہی ستے ھُو
ہک سرِیتاں جاواصل ہوئے ہک جاگدیاں ہی مٹھے ھُو
کے ہویا جے گھگو جاگے جیہڑا لیندا ساہ اپٹھے ھُو
میں قربان تنہاں توں باھُو جہناں کھوہ پریم دے جتے ھُو

ہ ہک دم سجن تے لکھ دم ویری ہکدم دے مارے مردے ھُو
ہک دم پچھے جنم گوایا چور بنے گھر گھردے ھُو
لائیاں دا اوہ قدر کی جانن جیہڑے محرم ناہیں سر دے ھُو
سوکیوں دھکے کھاون باھُو جیہڑے طالب سچے در دے ھُو

ہ ہر دم شرم دی تند تروڑے جاں ایہہ چھوڑک ہلے ھُو
کچرک بالاں عقل دا دیوا مینوں برہوں انہیری جھلے ھُو
اجڑ گیاندے بھیت نیارے لکھ لعل جواہر رُنے ھُو
دھوتیاں داغ نہ لہندے باھُو جیہڑے رنگ مجیٹھی دھلے ھُو

ہ ہسن دتے کے رووَن لیوئی تینوں دِتا کس دلاسا ھُو
عمر بندے دی اینویں وہانی جیویں پانی وچہ پتا سا ھُو
سوڑی اسامی سٹ گھتیسن پلٹ نہ سکسیں پاسا ھُو
تیتھوں صاحب لکھیا منگھسی باھُو رتی گھٹ نہ ماسا ھُو

ہ ہور دوانہ دل دی کاری کلمہ دل دی کاری ھُو
کلمہ دور زنگار کریندا کلمیں میل اتاری ھُو
کلماں ہیرے، لعل، جواہر، کلماں ہٹ پساری ھُو
ایتھے اوتھے دوہیں جہانیں باھُو کلماں دولت ساری ھُو

ہ ہکی ہکی پیڑ کولوں کل عالم کے عاشقاں لکھ لکھ پیڑ سہیڑی ھُو
جتھے دھن رڑھن دا خطرہ ہووے کون چڑھے اس بیڑی ھُو
عاشق چڑھدے ناں صلاحاں دے اونہاں تار کپر وچہ بھیڑی ھُو
جتھے عشق پیا تلدا ناں رتیں دے باھُو اتھے عاشقاں لذت نکھڑی ھُو

ی یاریگانہ ملسی تینوں جے سر دی بازی لائیں ھُو
عشق اللہ وچہ ہو مستانہ ہو ہو سدا الائیں ھُو
نال تصور اسم اللہ دے دم نوں قید لگائیں ھُو
ذاتے نال جاں ذاتی رلیا تد باھُو نام سدائیں ھُو

☆☆☆☆☆☆☆☆☆